

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky **v dedičskej veci po poručiteľovi Dr. S. L.**, vedenej na Okresnom súde Rimavská Sobota pod sp.zn. D 664/1998, o dovolaní **1/ Mgr. E. R.R. a 2/ E. B.B.**, zastúpenej JUDr. P. B., proti uzneseniu Krajského súdu v Banskej Bystrici z 24. októbra 2003, sp.zn. 13 CoD 56/2003, takto

r o z h o d o l :

Najvyšší súd Slovenskej republiky konanie o dovolaní dovolateľky **1/ Mgr. E. R. z a s t a v u j e.**

Dovolanie dovolateľky **2/ E. B. o d m i e t a .**

Účastníkom náhradu trov dovolacieho konania nepriznáva.

O d ô v o d n e n i e

Okresný súd Rimavská Sobota uznesením z 2. júla 2003, č.k. D 664/1998-480 konanie o dedičstve zastavil. Zároveň určil odmenu notára ako súdneho komisára za úkony vykonané v tomto konaní sumou 400 Sk. Mgr. E. R., bytom N. uložil povinnosť nahradiť štátu vzniknuté trovy konania vo výške 400 Sk, v lehote do 3 dní odo dňa nadobudnutia právoplatnosti tohto uznesenia na účet Okresného súdu Rimavská Sobota. Na základe vykonaného dokazovania zistil, že o nehnuteľnostiach navrhovaných na prejednanie v tomto náhradnom dedičskom konaní bolo rozhodnuté uznesením Okresného súdu Rimavská Sobota sp.zn. 1 D 1042/1993, Dnot 478/1995 z 29. novembra 1996, ktoré nadobudlo právoplatnosť 11. apríla 1997, ako aj uznesením Krajského súdu v Banskej

Bystrici sp.zn. 13 Co 60/1997 z 27. marca 1997, právoplatného 26. apríla 1997. S poukazom na ustanovenie § 159 ods. 3 O.s.p. konštatoval, že v tomto dedičskom konaní ide o tie isté nehnuteľnosti, o ktoré išlo v predchádzajúcich rozhodnutiach, jedná sa o totožnosť predmetu konania, aj totožnosť osôb a nové skutočnosti najavo nevyšli, preto konanie ako vec vopred prejednanú (rei iudicatae) zastavil. O odmene notára ako súdneho komisára rozhodol s poukazom na ustanovenie § 11 ods. 3 vyhlášky č. 31/1993 Zb. o odmenách a náhradách notárov. O náhrade trov konania štátu rozhodol podľa ustanovenia § 148 O.s.p.

Krajský súd v Banskej Bystrici na odvolanie Mgr. E. R. uznesením z 24. októbra 2003, sp.zn. 13 CoD 56/2003 uznesenie súdu prvého stupňa ako vecne správne v zmysle § 219 potvrdil. V celom rozsahu sa stotožnil so skutkovými a právnymi závermi prvostupňového súdu. V odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol, že je potrebné odlišiť právnú úpravu prechodu vlastníctva dedením od právnej úpravy zmierenia niektorých majetkových krívd. Dedičstvo sa nadobúda smrťou poručiteľa. Rozhodnutie dedičského súdu o prejednaní dedičstva nemôže vychádzať len zo stavu v čase smrti poručiteľa, či len po určitú dobu po smrti poručiteľa, ale aj z právneho stavu v čase rozhodovania. To znamená, že dedičský súd musí prihliadnuť na zmeny, ku ktorým došlo v čase od smrti poručiteľa do rozhodnutia dedičského súdu. Musí si všimnúť, či vlastníctvo poručiteľa nebolo prekryté vlastníctvom inej osoby alebo či sa jeho vlastníctvo nestalo sporným. Mal za to, že ustanovenie § 4a ods. 3 písm. a/ zákona č. 229/1991 Zb. v znení neskorších predpisov treba chápať tak, že musí ísť o také už existujúce dedičské rozhodnutie, ktoré dokladá vlastníctvo oprávnenej osoby - domnelého vlastníka (§ 4 ods. 1, 2 a 3 zákona), pričom o vlastníctve tejto osoby nesvedčí zápis v pozemkovej knihe, ako vlastník je vedený štát alebo právnická osoba - povinné osoby (§ 5 zákona). V takom prípade ide už o reštitučné konanie, ktoré nie je podmienené dedičským konaním. Uzavrel, že pri právnom posúdení veci nemôže nič zmeniť okolnosť, že v dedičskom konaní po poručiteľke E. P. bolo vydané osvedčenie o dedičstve a dedičmi po poručiteľke sa stali E. B., Mgr. E. R. a J. P..

Proti tomuto rozhodnutiu odvolacieho súdu podali dovolanie dovolateľka 1/ Mgr. E. R. a dovolateľka 2/ E. B..

Dovolateľka 1/ Mgr. E. R. prípustnosť dovolania odôvodnila ustanovením § 241 ods. 2 písm. a/, c/, d/ O.s.p. a navrhla napadnuté uznesenie odvolacieho súdu, prípadne aj uznesenie súdu prvého stupňa, zrušiť a vec vrátiť prvostupňovému súdu na nové konanie. Namietala, že odvolací súd sa nezaoberal otázkou, či navrhovatelia sú ďalšími oprávnenými osobami po

domnelej vlastníčke neb. E. P. podľa § 4 ods. 2 písm. c/ zákona č. 229/1991 Zb. v znení neskorších predpisov. Taktiež namietala, že vo veci nebolo nariadené pojednávanie, na ktorom by mala možnosť vyjadriť sa k veci, objasniť súdu rôzne súvislosti, prípadne navrhnúť iné dôkazy. V dôvodoch dovolania rozoberala skutkový a právny stav veci.

Dovolateľka 2/ E. B. prípustnosť dovolania odôvodnila ustanovením § 241 ods. 2 písm. c/, d/ O.s.p. a § 237 písm. f/ O.s.p., tvrdiac, že postupom súdu jej bola odňatá možnosť konať pred súdom. Navrhla napadnuté uznesenie odvolacieho súdu, prípadne aj uznesenie súdu prvého stupňa, zrušiť a vec vrátiť prvostupňovému súdu na nové konanie. Mala za to, že prvostupňový súd pri nesprávnom právnom posúdení veci nesprávne rozhodol, keď konanie o dedičstve zastavil a odvolací súd nesprávne uznesenie súdu prvého stupňa potvrdil. Namietala, že súdy nevykonali dôsledne dokazovanie, vo veci nariadili pojednávanie a odvolací súd sa nezaoberal otázkou, či navrhovatelia sú na nehnuteľnosti pôvodného vlastníka – poručiteľa Dr. S. L. ďalšími oprávnenými osobami po domnelej vlastníčke neb. E. P. podľa § 4 ods. 2 písm. c/ zákona č. 229/1991 Zb. Nesúhlasila s právnym názorom odvolacieho súdu, že je vždy potrebné odlišiť právnu úpravu prechodu vlastníctva dedením od právnej úpravy zmierenia niektorých majetkových krívd. V dôvodoch dovolania rozoberala skutkový a právny stav veci.

Žiaden z účastníkov konania sa k predmetným dovolaniam nevyjadril.

Okresný súd Rimavská Sobota uznesením z 21. januára 2004, č.k. D 664/1998-545 vyzval zástupcu dovolateľky 1/ J. B., aby neúplné dovolanie doplnil v zmysle ustanovenia § 241 ods. 1 prvá veta O.s.p v lehote 10 dní od doručenia tohto uznesenia z dôvodu, že dovolateľ musí byť zastúpený advokátom a tiež, aby predložil plnú moc na zastupovanie v dovolacom konaní.

Okresný súd Rimavská Sobota, po tom, ako mu bola vec vrátená Najvyšším súdom Slovenskej republiky (prípísom z 1. júna 2005, sp.zn. 1 Cdo 12/2005), uznesením z 28. septembra 2005, č.k. D 664/1998-589 vyzval v zmysle úpravy dovolacieho súdu na odstránenie väd dovolania (§ 241 O.s.p.) priamo dovolateľku 1/ (vid' č.l. 589 spisu). Z vyjadrenia dovolateľky 1/ zo dňa 31. januára 2006 (č.l. 593 spisu) vyplýva, že o podaní dovolania na Najvyšší súd Slovenskej republiky nebola informovaná a ani nepozná jeho obsah.

Okresný súd Rimavská Sobota, po tom, ako mu bola vec opakovane vrátená Najvyšším súdom Slovenskej republiky (prípismi z 3. apríla 2006, sp.zn. 1 Cdo 64/2006 a 1. decembra 2010, sp.zn. 5 Cdo 272/2010) z dôvodu a za účelom jednoznačného odstránenia väd týkajúcich sa podania, ktoré v mene dovolateľky 1/ podal jej zástupca J. B., prostredníctvom dožiadaného súdu (Okresného súdu Nitra) dovolateľku 1/ opakovane vypočul, pričom ju poučil o náležitostiach dovolania v zmysle § 241 ods. 1 O.s.p. a o možnosti ustanovenia zástupcu z radov advokátov v zmysle § 30 O.s.p.

Po opätovnom vrátení veci Najvyšším súdom Slovenskej republiky (prípisom z 1. marca 2011, sp.zn 5 Cdo 11/2011), Okresný súd Rimavská Sobota prípisom zo dňa 8. marca 2011 (č.l. 622 spisu) vyzval dovolateľku 1/, aby v lehote 10 dní od doručenia výzvy oznámila súdu meno advokáta, ktorý ju bude zastupovať v dovolacom konaní v zmysle § 241 ods. 1 O.s.p. Uvedenú výzvu dovolateľka 1/ prevzala dňa 14. apríla 2011 (č.l. 623 spisu), avšak do rozhodnutia dovolacieho súdu nepredložila plnú moc na zastupovanie v dovolacom konaní.

K dovolaniu dovolateľky 1/ Mgr. E. R.

V zmysle ustanovenia § 241 ods. 1, veta druhá O.s.p. musí byť dovolateľ v dovolacom konaní zastúpený advokátom, pokiaľ nemá právnické vzdelanie buď sám, alebo jeho zamestnanec (člen), ktorý za neho koná. Citované zákonné ustanovenie vyžaduje, aby bol dovolateľ vzhľadom k zvýšenej odbornej náročnosti dovolacieho konania zastúpený profesijným advokátom.

Napriek tomu, že dovolateľka 1/ nemá právnické vzdelanie vyžadované na zastupovanie v dovolacom konaní, ktorým je v zmysle konštantnej judikatúry súdov len vysokoškolské vzdelanie druhého stupňa v študijnom odbore právo na právnickej fakulte vysokej školy, alebo uznaný doklad o vysokoškolskom vzdelaní druhého stupňa vydaný zahraničnou vysokou školou, a ako dovolateľka 1/ takéhoto zástupcu potrebuje, keďže ide o zákonnú podmienku dovolacieho konania, ktorej nesplnenie bráni prejednaniu jej dovolania, nepoverila v súdom určenej lehote a ani doposiaľ svojím zastupovaním žiadneho kvalifikovaného zástupcu.

So zreteľom na nerešpektovanie výzvy prvostupňového súdu v stanovenej lehote, ani do času rozhodovania dovolacieho súdu, musel Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O.s.p.) s poukazom na ustanovenie § 243c O.s.p. a § 104 ods. 2 O.s.p. pre nesplnenie zákonom požadovaných náležitostí dovolania, konanie o dovolaní dovolateľky 1/ zastaviť.

Aplikujúc uvedené zákonné ustanovenia preto dovolací súd dovolacie konanie zastavil bez toho, aby sa zaoberal vecnou správnosťou napadnutého rozhodnutia.

K dovolaniu dovolateľky 2/ E. B.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O.s.p.) po zistení, že dovolanie (v poradí druhé) podala včas účastníčka konania (§ 240 ods. 1 O.s.p.), skúmal najskôr to, či tento opravný prostriedok smeruje proti rozhodnutiu, ktoré možno napadnúť dovolaním (§ 236 a nasl. O.s.p.), a bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 1 O.s.p.) dospel k záveru, že dovolanie smeruje proti rozhodnutiu, voči ktorému takýto opravný prostriedok nie je prípustný.

Podľa ustanovenia § 236 ods. 1 O.s.p. dovolaním možno napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa.

V prejednávanej veci odvolací súd rozhodol uznesením. Prípustnosť dovolania posudzoval dovolací súd v zmysle Občianskeho súdneho poriadku v znení zákona č. 589/2003 Z.z. účinného v čase podania dovolania dovolateľkou 2/ (k 24. marcu 2004). V zmysle ustanovenia § 239 ods. 1 O.s.p. platí, že ak dovolanie smeruje proti rozhodnutiu, vydanému v tejto procesnej forme, je prípustné, ak je ním napadnuté zmeňujúce uznesenie odvolacieho súdu (§ 239 ods. 1 písm. O.s.p.) Podľa § 239 ods. 2 O.s.p. dovolanie je tiež prípustné proti uzneseniu odvolacieho súdu, ktorým bolo potvrdené uznesenie súdu prvého stupňa, ak a/ odvolací súd vyslovil vo svojom potvrdzujúcom uznesení, že je dovolanie prípustné, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu, b/ ide o uznesenie o návrhu na zastavenie výkonu rozhodnutia na podklade cudzozemského rozhodnutia, c/ ide o uznesenie o návrhu na zastavenie výkonu rozhodnutia podľa § 268 ods. 1 písm. g/ a h/, a d/ ide o uznesenie o uznaní (neuznaní) cudzieho rozhodnutia alebo o jeho vyhlásení za vykonateľné (nevykonateľné) na území Slovenskej republiky.

Nakoľko dovolaním napadnuté uznesenie odvolacieho súdu nevykazuje niektorý zo znakov uvedených uznesení (v danom prípade uznesením odvolacieho súdu bolo potvrdené uznesenie súdu prvého stupňa), je zrejmé, že ide o prípad, v ktorom Občiansky súdny poriadok dovolanie podľa § 239 nepripúšťa.

S prihliadnutím na ustanovenie § 242 ods. 1, veta druhá O.s.p., ukladajúce dovolaciemu súdu povinnosť prihliadnúť vždy na prípadnú procesnú vadu uvedenú v § 237 O.s.p. (či už to účastník namieta alebo nie) neobmedzil sa Najvyšší súd Slovenskej republiky len na skúmanie prípustnosti dovolania smerujúceho proti uzneseniu podľa § 239 O.s.p., ale sa zaoberal aj otázkou, či dovolanie nie je prípustné podľa § 237 O.s.p. Uvedené zákonné ustanovenie pripúšťa dovolanie proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu (rozsudku alebo uzneseniu), ak konanie, v ktorom bolo vydané, je postihnuté niektorou zo závažných procesných väd vymenovaných v písmenách a/ až g/ tohto ustanovenia (ide tu o nedostatok právomoci súdu, spôsobilosti účastníka, riadneho zastúpenia procesne nespôsobilého účastníka, prekážku veci právoplatne rozhodnutej alebo už prv začatého konania, ak sa nepodal návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný, prípad odňatia možnosti účastníka pred súdom konať a prípad rozhodovania vylúčeným sudcom alebo nesprávne obsadeným súdom). Existencia niektorej z vyššie uvedených väd však dovolacím súdom nebola v konaní zistená.

So zreteľom na dovolateľkou 2/ tvrdený dôvod prípustnosti dovolania sa Najvyšší súd Slovenskej republiky osobitne zameril na otázku opodstatnenosti tvrdenia, že v prejednávanej veci jej súdom bola odňatá možnosť pred ním konať (§ 237 písm. f/ O.s.p.).

Odňatím možnosti konať sa v zmysle uvedeného ustanovenia rozumie taký závadný procesný postup súdu, ktorým sa účastníkovi znemožní realizácia tých jeho procesných práv, ktoré mu Občiansky súdny poriadok priznáva za účelom ochrany jeho práv a právom chránených záujmov.

Predmetnému dôvodu dovolania sú vlastné tri pojmové znaky : 1/ odňatie možnosti konať pred súdom, 2/ to, že k odňatiu možnosti konať došlo v dôsledku postupu súdu, 3/ možnosť konať pred súdom sa odňala účastníkovi konania. Vzhľadom k tej skutočnosti, že zákon bližšie v žiadnom zo svojich ustanovení pojem odňatie možnosti konať pred súdom

nešpecifikuje, pod odňatím možnosti konať pred súdom je potrebné vo všeobecnosti rozumieť taký postup súdu, ktorý znemožňuje účastníkovi konania realizáciu procesných práv a právom chránených záujmov, priznaných mu Občianskym súdnym poriadkom na zabezpečenie svojich práv a oprávnených záujmov.

O vadu, ktorá je z hľadiska § 237 písm.f/ O.s.p. významná, ide najmä vtedy, ak súd v konaní postupoval v rozpore so zákonom, prípadne s ďalšími všeobecne záväznými právnymi predpismi a týmto postupom odňal účastníkovi konania jeho procesné práva, ktoré mu právny poriadok priznáva. O taký prípad v prejednávanej veci nejde z dôvodu, že súdy pri prejednávaní a rozhodovaní veci postupovali v súlade s právnymi predpismi a dovolateľke 2/ neznemožnili uplatniť procesné práva priznané jej právnym poriadkom na zabezpečenie jej práv a oprávnených záujmov.

K odňatiu možnosti dovolateľky 2/ pred súdom konať malo podľa jej názoru dôjsť tým, že súd prvého stupňa ani odvolací súd nenariadili na prejednanie veci pojednávanie, na ktorom by mali účastníci konania možnosť vyjadriť sa k veci, objasniť súdu rôzne súvislosti, prípadne navrhnúť iné dôkazy.

Z odôvodnenia rozhodnutí súdov nižších stupňov je zrejmé, že k zastaveniu konania došlo z dôvodu, že vo veci už bolo právoplatne rozhodnuté, teda že konanie trpí prekážkou právoplatne rozsúdenej veci (*rei iudicatae*) v zmysle § 159 ods. 3 O.s.p.

V zmysle ustanovenie § 103 O.s.p. kedykoľvek za konania prihliada súd na to, či sú splnené podmienky, za ktorých môže konať vo veci (podmienky konania).

V zmysle ustanovenia § 104 ods. 1 veta prvá O.s.p. ak ide o taký nedostatok podmienky konania, ktorý nemožno odstrániť, súd konanie zastaví.

Podľa § 167 ods. 1 veta druhá O.s.p. uznesením sa rozhoduje najmä o podmienkach konania, o zastavení alebo prerušení konania, o odmietnutí návrhu na začatie konania, o zmene návrhu, o späťvzatí návrhu, o zmieri, o trovách konania, ako aj o veciach, ktoré sa týkajú vedenia konania.

Podľa § 115 ods. 1 O.s.p. (v znení zákona účinného v čase rozhodovania súdu prvého stupňa k 2. júlu 2003) ak zákon neustanovuje inak, nariadi predseda senátu na prejednanie vecí samej pojednávanie, na ktoré predvolá účastníkov a všetkých, prítomnosť ktorých je potrebná.

Podľa § 214 ods. 1 O.s.p. (v znení zákona účinného v čase rozhodovania odvolacieho súdu k 24. októbru 2003) na prejednanie odvolania nariadi predseda senátu odvolacieho súdu pojednávanie.

Podľa § 214 ods. 2 písm. c/ O.s.p. pojednávanie netreba nariaďovať, ak odvolanie smeruje proti uzneseniu.

Pre konanie na súde prvého stupňa, ako aj pre odvolacie konanie, platí zásada prejednanie vecí (resp. odvolania) na ústnom pojednávaní. Ustanovenie § 115 ods. 1 O.s.p. ukladá súdu povinnosť, okrem prípadov v zákone výslovne uvedených, nariadiť pojednávanie len na prejednanie vecí samej. Za súčasť prejednanie vecí podľa § 115 ods. 1 O.s.p. (prejednanie vecí s nariadením pojednávanie) treba považovať iba také konania súdov, ktoré sa týkajú „vecí samej“ (merita vecí), o ochranu ktorej účastník konania požiadal. Pre konanie a rozhodovanie súdov „o iných“ (ako meritórnych otázkach, napr. procesných otázkach), výsledkom ktorých sú uznesenia, pretože sa netýkajú vecí samej, nariaďovať pojednávanie nie je potrebné.

Uznesenie súdu prvého stupňa o zastavení konania z dôvodu nedostatku procesnej podmienky konania v súlade s ustanovením § 103 O.s.p., nemožno považovať za prejednanie vecí samej v zmysle ustanovenia § 115 ods. 1 O.s.p. Právnym záverom súdu prvého stupňa o existencii vady konania, tzv. negatívnej procesnej podmienky - prekážky právoplatne rozhodnutej veci (§ 159 ods. 3 O.s.p.) - bol daný nedostatok jednej z procesných podmienok, pre ktorú je potrebné konanie bez ďalšieho zastaviť. Nebolo preto v danej veci pre rozhodovanie súdu prvého stupňa potrebné nariadiť pojednávanie. Ani odvolací súd nebol povinný na prejednanie odvolania nariadiť pojednávanie. Ako to vyplýva z vtedy účinného ustanovenia § 214 ods. 2 písm. c/ O.s.p., pojednávanie na odvolacom súde netreba nariaďovať, ak odvolanie smeruje proti uzneseniu.

Z uvedeného vyplýva, že súdy nižších stupňov postupovali v súlade s procesnými zákonnými ustanoveniami, keď vo veci konali a rozhodli bez nariadenia pojednávania a týmto postupom neodňali dovolateľke 2/ možnosť konať pred súdom v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p.

K námietke dovolateľky 2/, že súdy nevykonali vo veci dôsledne dokazovanie, dovolací súd uvádza, že nevykonanie dôkazov podľa návrhov alebo predstáv účastníka alebo vykonanie iných dôkazov ako účastníkmi navrhnutých, nie je postupom, ktorým súd odňal účastníkovi možnosť konať pred súdom, lebo rozhodovanie o tom, ktoré dôkazy budú vykonané, patrí výlučne súdu, a nie účastníkovi konania, a súd môže vykonať aj iné dôkazy, ako navrhujú účastníci, ak je ich vykonanie nevyhnutné pre rozhodnutie vo veci (§ 120 ods. 1 O.s.p.). Ak súd niektorý dôkaz nevykoná alebo vykoná aj iné dôkazy, než sú účastníkmi navrhované, môže to viesť nanajvýš k jeho nesprávnym skutkovým záverom, a teda v konečnom dôsledku aj k nesprávnemu rozhodnutiu, nie však k vade konania v zmysle § 237 O.s.p. Ani prípadné nesprávnosti pri hodnotení dôkazov nevedú k odňatiu možnosti účastníka pred súdom konať a nezakladajú prípustnosť dovolania podľa § 237 písm. f/ O.s.p.

Dovolateľka 2/ odôvodnila svoje dovolanie dovolacím dôvodom podľa § 241 písm. c/ a písm. d/ O.s.p. Dovolateľka 2/ mala zrejme na zreteli ustanovenie § 241 ods. 2 písm. c/, d/ O.s.p. účinného do 31. augusta 2003 (rozhodnutie vychádza zo skutkového zistenia, ktoré nemá v podstatnej časti oporu vo vykonanom dokazovaní, rozhodnutie spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci). V tejto súvislosti je potrebné uviesť, že dovolací dôvod spočívajúci v tom, že rozhodnutie vychádza zo skutkového zistenia, ktoré nemá v podstatnej časti oporu vo vykonanom dokazovaní, na ktorý dovolateľka 2/ v dovolaní poukazovala ako na ustanovenie § 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p., nie je od účinnosti zákona č. 353/2003 Z.z., ktorým bol zmenený a doplnený Občiansky súdny poriadok, súčasťou našich procesných predpisov.

Skutočnosť, že by rozhodnutie prípadne aj spočívalo na nesprávnom právnom posúdení veci, môže byť len odôvodnením dovolania v zmysle § 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p. v prípade, ak je dovolanie prípustné, a nie dôvodom jeho prípustnosti podľa § 236 a nasl. O.s.p.

Právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym

právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. O nesprávnu aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery. Nesprávne právne posúdenie veci je síce relevantným dovolacím dôvodom, samo o sebe ale prípustnosť dovolania nezakladá (nemá základ vo vade konania v zmysle § 237 O.s.p. a nespôsobuje zmätočnosť rozhodnutia). I keby teda tvrdenia dovolateľky 2/ boli opodstatnené (dovolací súd ich z uvedeného aspektu neposudzoval), dovolateľkou 2/ vytýkaná skutočnosť by mala za následok vecnú nesprávnosť napadnutého uznesenia, nezakladala by ale prípustnosť dovolania v zmysle § 237 O.s.p. V dôsledku toho by posúdenie, či odvolací súd (ne)použil správny právny predpis a či ho (ne)správne interpretoval alebo či zo správnych skutkových záverov vyvodil (ne)správne právne závery, prichádzalo do úvahy až vtedy, keby dovolanie bolo procesne prípustné (o taký prípad ale v prejednávanej veci nešlo).

Keďže v danom prípade dovolanie proti rozhodnutiu odvolacieho súdu nie je podľa § 239 O.s.p. prípustné a vady uvedené v § 237 O.s.p. neboli zistené, Najvyšší súd Slovenskej republiky dovolanie dovolateľky 2/ ako neprípustné podľa § 218 ods. 1 písm. c/ v spojení s § 243b ods. 5 O.s.p. odmietol. S poukazom na právnu úpravu dovolacieho konania nezaoberal sa napadnutým rozhodnutím odvolacieho súdu z hľadiska jeho vecnej správnosti.

Náhrada trov dovolacieho konania nebola účastníkom priznaná, lebo v konaní o dovolaní dovolateľky 1/ účastníkom právo na náhradu trov dovolacieho konania nevzniklo (§ 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 224 ods. 1 O.s.p. a § 146 ods. 1 písm.c/ O.s.p.) a v konaní o dovolaní dovolateľky 2/ úspešní účastníci nepodali návrh na uloženie povinnosti nahradiť trovy dovolacieho konania (§ 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 224 ods. 1 O.s.p. a § 151 ods. 1 O.s.p.).

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

P o u č e n i e : Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 12. septembra 2011

JUDr. Vladimír M a g u r a, v.r.

predseda senátu

Za správnosť vyhotovenia: Dagmar Falbová